

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

25 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

NICOLAEV Ghenadie
TOMA Nadejda
MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Pascaru Valeriu în numele inculpatului Feraru Marcel, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 aprilie 2017, în cauza penală privindu-l pe

FERARU Marcel XXXXX, născut la
XXXXX, originar din XXXXX și domiciliat în
XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 27.03.2015 – 19.12.2016;

Instanța de apel: 20.01.2017 – 25.04.2017;

Instanța de recurs: 18.07.2017 – 25.10.2017.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ialoveni din 19 decembrie 2016, adoptată în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Feraru M. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 208 alin. (1) Cod penal la 4 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Totodată, Feraru M. învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. b) și c) Cod penal, în temeiul art. 1 al Legii nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, a fost amnistiat.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat, *în fapt*, că Feraru M., la data de 10 noiembrie 2013, aflându-se în casa unde locuiește cu chirie Frunză S., amplasată în s. Malcoci din r-nul Ialoveni, împreună și prin înțelegere prealabilă cu Frunză S., Tataru I. și minora XXXXX, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, acționând prin înșelăciune a dobândit de la minora XXXXX o pereche

de cercei din aur la prețul de 2300 lei, un inel din aur la prețul de 1600 lei și un telefon mobil de model „Nokia 101”, în valoare de 900 lei, după care au amanetat inelul și un cercel, cauzându-i astfel părții vătămate, XXXXX o daună materială în proporții considerabile în valoare totală de 4800 lei.

Tot el, la data de 10 noiembrie 2013 aflându-se în casa unde locuiește cu chirie Frunză S., amplasată în XXXXX, de comun acord și avînd o înțelegere prealabilă cu Frunză S., urmărind scopul atragerii minorei XXXXX în activitatea criminală, cunoscând cu certitudine despre faptul că XXXXX XXXXX nu a atins vârsta de 18 ani, au atras-o pe aceasta la comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, adică dobîndirea ilicită a bunurilor minorei Istrati A., săvârșită prin înșelăciune.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 208 alin. (1) Cod penal, *atragera minorilor la activitatea criminală sau instigarea lor la săvîrșirea infracțiunilor, comisă de o persoană care a atins vârsta de 18 ani* și art. 190 alin. (2) lit. b) și c) Cod penal, *escrocheria adică dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, săvârșită de mai multe persoane cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței, în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apeluri de către acuzatorul de stat și avocatul Pascaru V. în interesele inculpatului Feraru M.

3.1. Procurorul a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Feraru M. să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. b) și c) Cod penal la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții pe un termen de 2 ani, iar în baza art. 208 alin. (1) Cod penal, inculpatul să fie condamnat la 2 ani închisoare și conform art. 84 Cod penal lui Feraru M. să-i fie stabilită definitiv pedeapsa de 4 ani și 1 luni închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis și cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții pe un termen de 2 ani. Respectiv, procurorul invocând blîndețea pedepsei stabilite pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 208 alin. (1) Cod penal și netemeinicia aplicării prevederilor Legii cu privire la amnistie pentru infracțiunea incriminată în baza art. 190 Cod penal, a solicitat casarea sentinței, din motiv că prima instanță nu a ținut seama de faptul că, anterior, inculpatul a beneficiat deja de actul amnistiei, iar aplicarea repetată nu este admisibilă.

3.2. Avocatul Pascaru V. acționînd în numele inculpatului, a solicitat casarea parțială a sentinței și stabilirea în privința lui Feraru M. a unei pedepse sub formă de amendă în quantum minimal, cu aplicarea reducerii prevăzute de art. 364¹ alin (8) Cod de procedură penală, pentru comiterea infracțiunii incriminate în baza art. 208 alin. (1) Cod penal. Apelantul a menționat că pedeapsa stabilită inculpatului este inechitabilă, prea aspră, cu încălcarea normelor penale și procesual-penale în acest sens.

Partea apărării a indicat că prima instanță la adoptarea sentinței nu a ținut seama de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunilor săvârșite de inculpat, de scopul pedepsei penale și criteriile generale de individualizare a acesteia prevăzute de dispozițiile art. 7, 61, 75 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 aprilie 2017, a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de avocatul Pascaru V. în numele inculpatului și a fost admis apelul procurorului, fiind casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Feraru M. a fost condamnat în baza art. 208 alin. (1) Cod penal la 1 an închisoare și în baza art. 190 alin. (2) lit. b) și c) Cod penal la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa activitate ce ține de gestionarea bunurilor materiale pe un termen de 2 ani, iar conform art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, inculpatului i-a fost stabilită definitiv pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 6 luni, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis și cu privarea de dreptul de a exercita activitate ce ține de gestiunea bunurilor materiale pe un termen de 2 ani.

În rest, celelalte dispoziții ale sentinței au fost menținute.

5. În partea descriptivă a deciziei instanța de apel a menționat că, prima instanță a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate în faza de urmărire penală, acceptate de inculpat, o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenții, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunilor incriminate acestuia, însă neîntemeiat a conchis asupra aplicării în privința lui Feraru M. a prevederilor Legii cu privire la amnistie în cazul infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, iar în cazul infracțiunii prevăzute la art. 208 alin. (1) Cod penal i-a stabilit acestuia o pedeapsă prea blândă.

Prin urmare, instanța de apel a considerat eronată soluția instanței de fond privind încetarea procesului penal pe capătul de acuzare în baza art. 190 Cod penal în temeiul Legii nr. 210 privind amnistia, întrucât în această speță actul amnistiei nu se aplică, având în vedere că anterior în privința inculpatului a fost deja aplicată amnistierea pentru comiterea altei infracțiuni.

Astfel, aplicând în privința inculpatului Legea nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, instanța de fond nu a ținut cont de faptul că, față de inculpat la data de 10.11.2016 au fost deja aplicate prevederile Legii nominalizate, pentru condamnarea acestuia prin sentința din 27.03.2012, iar aplicarea repetată a actului amnistiei nu este prevăzută or, potrivit art. 10 lit. h) prevederile art. 1-9 nu se aplică persoanei inculpate sau condamnate pentru o infracțiune săvârșită cu intenție și absolvită anterior, în tot sau

în parte, în baza actului de amnistie sau de grațiere, de pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei alte infracțiuni.

De asemenea, instanța a respins argumentele apărării privind posibilitatea aplicării unei pedepse sub formă de amendă în cuantum minimal potrivit art. 364¹ alin (8) Cod de procedură penală pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 208 alin. (1) Cod penal. Or, instanța de fond just și întemeiat a stabilit categoria pedepsei penale sub formă de închisoare, fiind luate în considerație dispozițiile art. 61 și art.75 Cod penal în acest sens, însă termenul de 4 luni este unul prea mic, care nu va duce la corectarea inculpatului.

Din atare considerente, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de apel a menționat că va ține seama de scopul pedepsei penale, de gravitatea infracțiunilor săvârșite de Feraru M., de persoana celui vinovat care anterior a fost judecat, a comis infracțiunile cu cauzarea de daune în proporții considerabile, prin înțelegere cu altă persoană, cu atragerea minorilor la activitatea sa criminală, nu este angajat în câmpul muncii, are studii medii incomplete, circumstanțe ce nu permit aplicarea unei pedepse mai blânde decât închisoarea pentru faptele comise.

6. Nefiind de acord cu soluția instanței de apel, avocatul Pascaru V. acționând în numele inculpatul declară recurs ordinar și solicită casarea acesteia.

În particular, recurentul consideră că decizia instanței de apel este pasibilă casării din motiv că instanța i-a aplicat lui Feraru M. pedeapsa fără a ține cont pe deplin de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunilor săvârșite de ultimul, scopul pedepsei penale și criteriile generale de individualizare a acesteia, ignorând în acest sens dispozițiile art. 7, 61, 75 Cod penal.

Un alt temei pentru recurs se referă la faptul că instanța de apel a aplicat eronat dispozițiile art. 10. lit. h) al Legii nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova și a dispus condamnarea lui Feraru M. în baza art. 190 alin. (2) lit. b) și c) Cod penal, cu toate că dânsul întrunește toate condițiile legale pentru aplicarea amnistiei și încetarea procesului penal pe acest capăt de acuzare.

În continuare, recurentul face trimitere la prevederile art. 394 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, menționând că instanța este obligată să motiveze stabilirea pedepsei cu închisoarea, dacă sancțiunea articolului incriminat inculpatului prevede și alte categorii de pedepse mai ușoare. Art. 208 alin.(1) Cod penal prevede pedeapsa sub formă de amendă în mărime de la 200 la 500 unități convenționale sau muncă neremunerată în folosul comunității de la 150 la 200 de ore, sau închisoare de până la 5 ani. Art. 190 alin. (2) Cod penal prevede în calitate de pedeapsă principală - amendă în mărime de la 850 la 1350 unități convenționale sau închisoare de la 2 la 6 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de până la 3 ani.

Conform dispozițiilor imperative ale art. 75 Cod penal o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Astfel, în viziunea părții apărării prima instanță stabilindu-i lui Feraru M. pedeapsa în baza art. 208 alin. (1) Cod penal sub formă de închisoare nu și-a motivat soluția și nu a indicat din care considerente nu este posibil de a-i stabili acestuia o pedeapsă mai blândă, non-privativă de libertate.

La stabilirea pedepsei instanța nu a luat în considerație faptul că Feraru M. a recunoscut integral vina, se căiește sincer de cele săvârșite, circumstanțe care în opinia apărătorului, conform art. 76 alin. (2) Cod penal, urmau să conducă la atenuarea pedepsei.

La fel, instanța a trecut cu vederea faptul că din momentul săvârșirii infracțiunii au trecut mai mult de trei ani, cauza fiind examinată de către instanța de judecată în termen de 20 de luni, timp care, evident, nu poate fi considerat rezonabil și în conformitate cu art. 76. alin. (1) lit. 1) Cod penal, această circumstanță se consideră atenuantă, însă instanța, la aplicarea pedepsei, nu a ținut cont nici de aceasta.

Instanța de apel stabilindu-i lui Feraru M. pedeapsa sub formă de închisoare în baza art.208 alin. (1) și art. 190 alin. (2) lit. b) c) Cod penal, la fel nu și-a motivat corespunzător soluția.

Totodată, în opinia recurentului, prin faptul că Feraru M. și-a exprimat acordul scris ca în privința lui să fie aplicată amnistia, prejudiciul material fiind recuperat, iar partea vătămată nu are pretenții materiale și morale față de dânsul, se întrunesc toate condițiile legale pentru aplicarea amnistiei inculpatului. Respectiv, recurentul menționează că instanța de apel eronat a indicat că Legea nr. 210 din 29.07.2016 nu poate fi aplicată de două sau chiar mai multe ori față de aceeași persoană și din acest motiv aceste dispoziții legale nu sunt aplicabile în cazul din speță, deoarece Feraru M. nu poate fi considerată persoană absolvită anterior de pedeapsă în temeiul actului de amnistie în sensul stipulat.

Or, după cum rezultă din textul normei de drept enunțate sub această interdicție cad persoanele care au fost amnistrate în conformitate cu legile cu privire la amnistie adoptate anterior Legii nr. 210 din 29.07.2016. Cu alte cuvinte legislatorul prin cuvintele absolvită anterior a avut în vedere că persoana a fost absolvită de pedeapsă în baza actului de amnistie pentru săvârșirea unei alte infracțiuni până la adoptarea Legii nr. 210 din 29.07.2016, adică până la data de 29.07.2016.

La caz, Feraru M., anterior, până la adoptarea Legii nr. 210 din 29.07.2016, nu a fost absolvit, în tot sau în parte, în baza actului de amnistie. Prin urmare, instanța de fond corect a aplicat amnistia în privința lui Feraru M.

În drept, recurentul își întemeiază recursul pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) și 11) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar al apărătorului, considerând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece este vădit neîntemeiat.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, iar în vederea statuării date se expun următoarele argumente de drept și de fapt.

Raționamentele instanței privind inadmisibilitatea recursului declarat de avocatul Pascaru V. în numele inculpatului se întemeiază, în drept, pe dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, potrivit căreia instanța examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate corespunzător de către recurent.

Prin urmare, recursul este considerat ca fiind vădit neîntemeiat, atunci când titularul acestuia invocă în cerere temeiuri care nu sunt subsecvente circumstanțelor cauzei, sau când nu este argumentată suficient esența pretensei încălcări admise de instanțele ierarhic inferioare, sau încălcările la care se face referire nu sunt erori de drept.

În speță, se constată că recurentul invocă temeiurile de casare prevăzute de pct. 10) și 11) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, criticând soluțiile adoptate de instanțele ierarhic inferioare în partea individualizării pedepsei în privința lui Feraru M. totodată, fiind menționat și faptul că instanța de apel eronat a interpretat dispozițiile art. 10. lit. h) al Legii nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

În același timp, instanța de recurs constată că, recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor reținute în sarcina inculpatului, respectiv în această parte Colegiul nu se va expune.

Prin urmare, reieșind din argumentele invocate de recurent, Colegiul reține că acesta își focusează apărarea pe două critici esențiale, în primul rând nu este de acord cu modalitatea de individualizare a pedepsei stabilite inculpatului, pledând că aceasta este prea aspră și în al doilea rând consideră că instanța de apel eronat a interpretat prevederile Legii nr. 210 privind amnistia.

Astfel, pornind de la punctarea argumentelor care au stat la baza adoptării soluției de inadmisibilitate vizavi de recursul declarat, urmează de reținut că pedeapsa penală, potrivit art. 61 Cod penal, este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale,

corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane. Or, ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte infracționale.

Printre altele, Colegiul penal menționează că pedeapsa se consideră echitabilă când aceasta impune inculpatului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale tulburate prin infracțiunile comise.

În cauza deferită judecării, se reiterează că, potrivit sentinței adoptate în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Feraru M. a fost condamnat în baza art. 208 alin. (1) Cod penal la 4 luni închisoare și a fost amnistiat pe capătul de acuzare incriminat în baza art. 190 alin. (2) lit. b) și c) Cod penal, în temeiul art. 1 al Legii nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

Ulterior, legalitatea și temeinicia sentinței a fost verificată de instanța de apel și potrivit dispozitivului deciziei adoptate, sentința în latura penală a fost casată, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit căreia Feraru M. a fost condamnat în baza art. 208 alin. (1) Cod penal la 1 an închisoare și în baza art. 190 alin. (2) lit. b) și c) Cod penal la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa activitate ce ține de gestionarea bunurilor materiale pe un termen de 2 ani, iar conform art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, inculpatului i-a fost stabilită definitiv pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 6 luni, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis și cu privarea de dreptul de a exercita activitate ce ține de gestionarea bunurilor materiale pe un termen de 2 ani.

Partea apărării consideră decizia instanței de apel nemotivată și neîntemeiată în partea aplicării pedepsei cu închisoarea față de inculpat menționând că o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunilor incriminate acestuia prin rechizitoriu, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă nu va asigura atingerea scopului reglementat de art. 61 Cod penal.

Față de cele ce preced, urmează de consemnat că, în opinia instanței de recurs corect instanța de apel a intervenit în sentință, casînd-o parțial și condamîndu-l pe inculpat pe ambele capete de acuzare, cu majorarea pedepsei închisorii stabilite pentru săvârșirea infracțiunii în baza art. 208 alin. (1) Cod penal de la 4 luni la 1 an și cu excluderea amnistiei aplicate inculpatului pe art. 190 alin. (2) lit. b). c) Cod penal de către prima instanță.

Pentru a statua asupra acestei concluzii, Colegiul a rezultat din următoarele.

Mai întâi, urmează de evidențiat că, instanțele de fond nu au reținut în speța dată careva circumstanțe de natură să atenueze sau să agraveze răspunderea penală a inculpatului pentru faptele infracționale comise. Tot aici, se remarcă că, instanțele sunt în drept să se refere în hotărâri numai la acele circumstanțe atenuante și/sau agravante care au fost cercetate și confirmate în ședința judiciară, ci nu asupra celor la care insistă partea apărării, mai mult că ele în mare parte cad sub incidența condițiilor necesare pentru examinarea cauzei în procedura reglementată de art. 364¹ Cod de procedură penală.

Așadar, se consideră neîntemeiate alegațiile recurentului privitor la aceea că instanța de apel nu a ținut seama la stabilirea pedepsei de faptul că Feraru M. a recunoscut integral vina, se căiește sincer de cele săvârșite, iar din momentul comiterii infracțiunilor au trecut mai mult de trei ani, cauza fiind examinată de către instanța de judecată în 20 de luni, toate acestea per ansamblu urmînd a fi apreciate, în conformitate cu art. 76. alin. (1) lit. 1) Cod penal, ca circumstanțe atenuante.

De altfel, potrivit procedurii simplificate reglementate de art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor imputate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, solicitare care a fost admisă de către instanță prin încheiere, beneficiază de redozarea pedepsei în temeiul art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, ceea ce presupune stabilirea noilor limite minime și maxime, la care poate fi condamnat inculpatul, iar la caz, avînd în vedere că în privința lui Feraru M. a fost aleasă pedeapsa cu închisoarea atunci limitele date se cuprind pentru art. 208 alin. (1) Cod penal, între 3 luni și 3 ani 4 luni, iar pentru art. 190 alin. (2) Cod penal, aceste limite se cuprind între 1 an 4 luni pînă la 4 ani.

Instanța de apel a ținut seama de rigorile legii în acest sens și i-a stabilit inculpatului o pedeapsă echitabilă și proporțională faptelor comise de acesta.

Respectiv, Colegiul consideră că sunt nefondate argumentele recurentului privind stabilirea unei pedepse prea aspre în privința inculpatului pe ambele capete de acuzare, dat fiind că dînsul și-a recunoscut vina și se căiește de cele săvârșite, întrucît toate aceste circumstanțe deja au fost luate în considerare de instanța ierarhic inferioară la individualizarea pedepsei. Or, recunoașterea vinovăției și căința sinceră, care atrage incidența procedurii simplificate, nu poate fi valorificată ulterior și ca o circumstanță atenuantă judiciară, deoarece asta ar însemna că aceleiași situații de drept i se acordă deja o dublă valență juridică.

Mai mult, în același context se menționează că recunoașterea faptei de către inculpat nu este de natură să conducă singură la o reducere semnificativă a pedepsei, sau la înlocuirea pedepsei închisorii cu o pedeapsă alternativă acesteia, după cum pretinde avocatul.

Pe de altă parte, recurentul susține că instanțele au eșuat în realizarea operațiunii de individualizare a pedepsei în privința inculpatului, odată ce nu i-au stabilit acestuia o

sanctiune alternativă celei cu închisoarea.

Însă, contrar acestor afirmații, Colegiu penal reiterează că o pedeapsă, alternativă închisorii, poate fi aplicată doar în cazurile când s-au constatat un cumul de circumstanțe atenuante din cele enumerate la art.76 Cod penal, ceea ce în cauza deferită judecării nu s-a realizat. De asemenea, o pedeapsă de altă categorie nu poate fi stabilită în privința lui Feraru M. și datorită faptului că acesta, anterior, a comis infracțiunea prevăzută de art. 287 alin. (3) Cod penal și fiind condamnat la 3 ani închisoare, cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de probațiune de 2 ani, în interiorul acestui termen a comis alte două infracțiuni.

Deci, corect instanța de apel în acest sens a consemnat că: *„Colegiul penal respinge argumentele apărării privind posibilitatea aplicării unei pedepse sub formă de amendă în quantum minimal cu aplicarea art. 364¹ alin (8) Cod de procedură penală pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 208 alin. (1) Cod penal. Or, instanța de fond just și întemeiat a stabilit categoria pedepsei penale sub formă de închisoare, fiind luate în considerație dispozițiile art. 61 și art.75 Cod penal, ce determină scopul pedepsei penale, de restabilire a echității sociale și corijare a infractorului, întru prevenirea comiterii de către acesta a altor infracțiuni, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei, ținându-se cont de gravitatea faptei penale și consecințele survenite or, infracțiunea a fost comisă de către o persoană care anterior a fost judecată și care în termenul de probă a comis alte infracțiuni, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, astfel fiind respectate în integritate dispozițiile art.7, 61, 75 Cod penal.”*

Din atare considerente, Colegiul penal opinează că temeiul pentru recurs invocat de recurent, art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, nu este incident cauzei, iar pedeapsa în privința lui Feraru M. a fost stabilită în deplin acord cu prevederile art. 61 și 75 Cod penal. La fel, Colegiul apreciază că circumstanțele reale ale săvârșirii faptelor infracționale incriminate și cele personale ale inculpatului nu sunt de natură să atragă după sine adoptarea unei soluții de modificare a pedepsei penale în privința acestuia, mai mult, neexistând nici motive care, examinate din oficiu, ar determina instanța de recurs să caseze hotărârea atacată în acest sens.

În consecință, Colegiul penal conchide că, la caz, nu se constată vreun temei pentru casarea soluției de condamnare în privința lui Feraru M. adoptată de instanța de apel, iar pedeapsa, astfel cum a fost stabilită răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea acestuia și a altor persoane.

În continuare, privitor la critica formulată de apărător precum că instanța de apel eronat a interpretat prevederile Legii nr. 210, Colegiul penal expune următoarele.

Soluția instanței de apel privind neaplicabilitatea actului amnistiei față de inculpat, deoarece acesta cade sub restricțiile art. 10 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 210 din 29 iulie

2016 cu privire la amnistie în legătură cu aniversarea a 25 de la proclamarea independenței Republicii Moldova, în opinia Colegiului penal este corectă.

În acest sens, Colegiul făcând referire la prevederile art. 10 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 210 nominalizată supra, îi explică recurentului că acest institut nu poate fi aplicat persoanelor care sunt bănuite, învinuite, inculpate sau condamnate pentru o infracțiune săvârșită cu intenție și absolvită anterior, în tot sau în parte, în baza actului de amnistie sau de grațiere, de pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei alte infracțiuni.

La caz, în privința lui Feraru M., la data de 10 noiembrie 2016, a fost deja aplicat actul amnistiei în baza Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 cu privire la amnistie în legătură cu aniversarea a 25 de la proclamarea independenței Republicii Moldova, pentru condamnarea acestuia prin sentința Judecătoriei Ialoveni din 27 martie 2012, în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, la cererea inculpatului, ceea ce denotă faptul că acesta a fost anterior absolvit de pedeapsa penală prin amnistiere.

Respectiv, având în vedere cele expuse, instanța de recurs conchide că, în prezenta cauză nu se constată admiterea erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 10) și 11) Cod de procedură penală, după cum afirmă recurentul, ci dimpotrivă în cauză există o concordanță deplină între situația de fapt și de drept stabilită de instanțe și materialele dosarului deferit judecării.

Pentru aceste motive, Colegiul penal statuează că la judecarea acestei cauze în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărâre legală și întemeiată, neexistând vreun temei pentru admiterea recursului în sensul declarat de avocatul Pascaru V., care acționează în numele inculpatului Feraru M.

9. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Pascaru Valeriu în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 aprilie 2017, în cauza penală privindu-l pe Feraru Marcel XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 25 octombrie 2017.

Președinte

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

TOMA Nadejda

Judecător

MORARU Petru